

зията, заучихъ университета — и умрѣхъ. Но то бѣше отдавна, съвсемъ не жаля, и никой вече не жали за менъ.

— Но ти треперишъ. Тебъ ще да ти е студено?

— Да студено ми стана. Дай ми, моля ти се, нѣщичко отъ твоитѣ дрехи да се наметна.

Той съблѣче пардеското си. Помогна ѝ да го облѣче. Докато тя се обличаше, той се замисли. Нѣкаква съблазнь пропѣлзѣ по ставитѣ му. А тя му говорѣше:

— Много, много се радвамъ, че не се боишъ отъ мене, че не се чудишъ на чудото, което виждашъ: момиче отъ преди толкова и толкова хиляди години, умрѣло отъ преди хиляди години — то се влюбва въ тебе, ти го цѣлувашъ, притискашъ го до гърдитѣ си, не се чудишъ, не се боишъ...

— Какъ не се боя! Не, азъ много се боя. Но какво да правя! Ти ми говоришъ така близко! Така топло! И цѣлувашъ тѣй хубаво! Азъ си имамъ едно хубаво момиче, което обичамъ бездѣнно и безкрайно, чрезъ него дишамъ и чрезъ него се радвамъ... и пакъ те цѣлувамъ, тебъ цѣлувамъ, на нея измѣнихъ! И отъ това се боя. Но азъ — мисля, че е тя самата тука, моето момиче — и се утешавамъ... Ти си тя — тя се шегува...

А тя му каза шеговито:

— Да, да, мислишъ ти, мислишъ! Нищо не мислишъ, а само си затваряшъ очитѣ, за да мислишъ, че мислишъ, че е тя... И азъ правя така..., Уфъ, и азъ правѣхъ така — уфъ, пакъ не зная, какво приказвамъ — искамъ да кажа, че то е така — и пакъ не е така... Азъ не съмъ тя. Азъ съмъ съвсемъ друга.

И веднага, щомъ каза това, тя го хвана за дветѣ рѣце, изтегли го до себе си, сложи го, просто тя го сложи на мекия пѣськъ, седна и сама до него.

А нему бѣ тѣй приятно, тѣй тихо, тѣй сладостно треперѣше цѣлата му снага... И двамата едва имаха време да дишатъ отъ вълнение. На Бойко се струваше, че нѣкой го посипва съ люляци и съ трендафили, той вдишваше мириса имъ. И люляцитѣ, и трендафилитѣ бѣха тѣй топли, майско слънце ги е сѣкашъ напекло.

И нищо не се чуваше въ нощъта, само тѣхното дихание, и шепота имъ бѣ спрѣлъ...

* * *

Месечината бѣ застанала срѣдъ небето. Рѣката се виждаше като по день. Голѣмата скала надъ вира се изрѣзваше много ясно съ всичкитѣ свой жбери. И одевешната страшна сѣнка бѣ легнала като изморена задъ скалата надълго. Тѣ и двамата се почувствуваха като посрѣдъ бѣлъ день. Обзе ги нѣкаква свѣнъ. Отпуснаха се нежелано. Замълчаха. И мълчаха дълго.

По едно време тя, просто за да прекрати това мжчително и студено мълчание на новата досада, тя каза: